

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa S. B.
przeciwko S. E. P.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz

przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Pozwana przedstawiła zagadnienie prawne „czy dopuszczalne jest w procesie cywilnym wykorzystanie jako źródła informacji o faktach, treści zeznań złożonych przez stronę w innej sprawie w charakterze świadka, w sytuacji, gdy w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania nie przeprowadzono dowodu z przesłuchania tej osoby w charakterze strony”.

W ocenie Sądu Najwyższego powołana przesłanka nie została wykazana, bowiem wskazanych wyżej wymagań skarżący nie spełnił. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie brak jest wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie.

Skarżąca w pewnym zakresie sama odpowiedziała na zadane pytanie przytaczając tezę wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CSK 399/17, w której stwierdzono, że dowód z protokołu zeznań świadka przesłuchanego w innym postępowaniu jest dowodem z dokumentu urzędowego, odzwierciedlającego treść tych zeznań a przeprowadzenie tego dowodu nie narusza zasady bezpośredniości i jego charakter należy uwzględnić przy ocenie dokonywanej na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Skarżąca pomija również treść art. 299 k.p.c. stanowiącego, że jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich

braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla wyjaśnienia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron.

Decyzja co do dopuszczenia tego dowodu została pozostawiona sądowi orzekającemu po dokonaniu oceny przeprowadzonego postępowania dowodowego. Skarżąca pomija, że poza przeprowadzeniem dowodu z protokołu przesłuchania świadka w innej sprawie, na okoliczność stosunku bliskości pozwanej z dłużniczką Sąd oparł się na zeznaniach dłużniczki przeprowadzonych w przedmiotowej sprawie. Przesłuchanie stron ma specyficzny i fakultatywny charakter uzależniony od oceny sądu co do jego konieczności w zależności od przeprowadzonego materiału dowodowego. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach zastępstwa procesowego na rzecz powoda nie orzeczono, bo wniosek o ich zasądzenie został w odpowiedzi na skargę kasacyjnej powiązany wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi kasacyjnej, a więc dotyczy innego etapu postępowania kasacyjnego.

jw